BĂIEȚELUL CARE A ÎNVĂȚAT CE ESTE RECUNOȘTINȚA

La marginea unui sătuc din Siberia locuia un băiețel pe nume Fyodor, împreună cu părinții lui, Artyom și Anastasia.

Voi știți unde se află Siberia?
(Ascultăm câteva răspunsuri, apoi explicăm pe scurt: Siberia este o regiune întinsă din partea asiatică a Rusiei, unde iernile sunt foarte reci.)

Fyodor se născuse într-o iarnă deosebit de grea. Fusese un bebeluș atât de firav, încât medicii se îngrijoraseră pentru viața lui. Părinții îl îngrijiseră cu multă dragoste și se rugaseră pentru el. Îi puseseră numele Fyodor, care înseamnă „darul lui Dumnezeu”. De fiecare dată când îl priveau, își aminteau cu recunoștință de zilele în care îl ținuseră pentru prima dată în brațe.

Voi știți ce înseamnă numele vostru?

Familia lui Fyodor trăia modest. Tatăl era pădurar și îngrijea pădurea din apropierea satului, iar mama se ocupa cu drag de casă și de familie. Aveau cele necesare, însă nu își puteau permite toate lucrurile pe care băiețelul le vedea la alți copii.

Uneori, când îi auzea vorbind despre jucăriile sau hainele lor noi, Fyodor se întrista.

— Dacă aș avea și eu toate lucrurile acestea, sigur aș fi mai fericit! își spunea el.

Într-o astfel de zi, stătea pe treptele casei, cu bărbia sprijinită în palme. Se gândea numai la ceea ce îi lipsea și aproape că uitase de toate lucrurile frumoase din viața lui.

Vi s-a întâmplat și vouă să vă doriți atât de mult un lucru, încât să uitați să vă bucurați de ceea ce aveți deja?

Lângă el se așezase Mișa, un husky siberian cu blană deasă și ochi albaștri. Cățelul îl împinse ușor cu botul, așteptând o mângâiere.

Mișa era prietenul lui credincios. Îl însoțea la plimbare, se juca împreună cu el și îl întâmpina mereu dând bucuros din coadă. Avea însă o lăbuță lipsă și mergea puțin diferit de ceilalți câini.

Fyodor îi mângâie blana și își aminti ziua în care îl găsiseră.

Se întâmplase cu câțiva ani în urmă, într-o seară de iarnă. Fyodor își însoțea tatăl într-o scurtă plimbare la marginea pădurii. Era îmbrăcat gros și pășea cu grijă pe urmele lăsate de bocancii lui Artyom.

Zăpada scârțâia sub pașii lor, iar printre crengile copacilor se zărea lumina lunii. Deodată, au auzit un scâncet.

— Tată, ai auzit? întrebă Fyodor, oprindu-se.

Artyom ridică lanterna și ascultă cu atenție. Cunoștea multe dintre sunetele pădurii, dar acesta părea strigătul unui animal aflat în primejdie.

— Da. Rămâi aproape de mine, îi spuse el.

Au înaintat încet, urmărind sunetul. Nu departe de cărare, lângă un tufiș, au descoperit un cățeluș. Tremura de frig și avea o lăbuță prinsă într-o capcană.

Fyodor simți cum i se strânge inima.

— Trebuie să-l ajutăm!

— Îl vom ajuta, răspunse tatăl lui. Tu rămâi puțin mai în spate, ca să pot lucra în siguranță.

Cu multă grijă, Artyom reuși să elibereze cățelușul. Îl înveli în haina sa și îl luă în brațe. Apoi porniră repede spre casă.

Pe drum, Fyodor se rugă încet:

— Doamne, Te rog, ajută acest cățeluș! Ajută-ne să avem grijă de el!

Acasă, Anastasia le aduse prosoape curate și o pătură. Împreună, părinții așezară cățelușul într-un loc călduros și cerură ajutorul unui medic veterinar.

Rana era gravă. Medicul îl îngriji, însă nu îi putu salva lăbuța rănită. Le explică totuși că, după vindecare, cățelul putea învăța să meargă și să se joace folosindu-și celelalte trei picioare.

În zilele următoare, familia îi urmă cu atenție recomandările. Fyodor îi aducea apă proaspătă, îl mângâia și stătea lângă el, vorbindu-i încet.

— O să-ți spun Mișa, îi șopti într-o dimineață. Și o să am grijă de tine.

Vindecarea dură mai multe săptămâni. La început, Mișa se ridica greu și obosea repede. Încetul cu încetul, prinse putere. Într-o zi, făcu singur câțiva pași spre Fyodor. Mai târziu, începu să se joace și să-l urmeze prin curte.

Ce bucurie fusese atunci în casa lor! Fyodor Îi mulțumise lui Dumnezeu pentru că Mișa era în viață și pentru oamenii care îl ajutaseră.

De atunci, cei doi deveniseră de nedespărțit.

Așezat acum pe treptele casei, Fyodor îl privi pe Mișa și zâmbi. Își aminti cât de fericit fusese când cățelul făcuse primii pași după vindecare. În ziua aceea, nici măcar nu se gândise la jucării noi.

Din curte se auzi vocea tatălui său:

— Fyodor, mă ajuți să aduc lemnele în casă?

Băiețelul ridică privirea. Tatăl lui se întorsese de la lucru și îi zâmbea. Din bucătărie venea miros de plăcintă cu mere, iar mama pregătea masa.

Fyodor se uită din nou la Mișa, care aștepta răbdător lângă el.

„Am un tată care mă iubește și mă ocrotește", se gândi băiețelul. „Am o mamă care mă îngrijește. Am o casă în care mă pot adăposti de frig, hrană pe masă și un prieten de care pot avea grijă."

Lucrurile pe care și le dorea nu dispăruseră din gândurile lui, dar acum vedea și ceea ce trecuse cu vederea până atunci.

Se ridică și alergă spre tatăl său.

— Sigur că te ajut!

După ce duseră lemnele în casă, familia se așeză la masă. Înainte de rugăciune, Fyodor spuse:

— Astăzi aș vrea să-I mulțumesc eu lui Dumnezeu.

Își plecă fruntea și se rugă:

— Tată ceresc, Îți mulțumesc pentru mama și tata, pentru casa noastră și pentru hrana de pe masă. Îți mulțumesc pentru Mișa și pentru că ne ajuți să avem grijă de el. Iartă-mă că uneori mă gândesc numai la ce nu am. Ajută-mă să văd darurile Tale și să împart cu alții ceea ce am. Amin.

Voi pentru ce ați vrea să-I mulțumiți lui Dumnezeu astăzi?
(Îi încurajăm pe copii să ofere câteva exemple.)

Din ziua aceea, Fyodor începu un obicei nou: în fiecare seară, înainte de culcare, își amintea trei lucruri pentru care Îi era recunoscător lui Dumnezeu.

Uneori Îi mulțumea pentru o zi frumoasă sau pentru timpul petrecut cu părinții. Alteori, pentru ajutorul primit când îi fusese greu. Iar când avea o zi tristă, Îi spunea lui Dumnezeu și ce îl supărase, cerându-I ajutor.

Cu timpul, băiețelul învăță că putea să vorbească sincer cu Dumnezeu despre toate lucrurile și, în același timp, să observe binele din viața lui. Învăță și să-și arate recunoștința prin fapte: își ajuta părinții, avea grijă de Mișa și căuta ocazii să împartă cu ceilalți.

Cum putem arăta, prin ceea ce facem, că suntem recunoscători?

„Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veac!"
1 Cronici 16:34